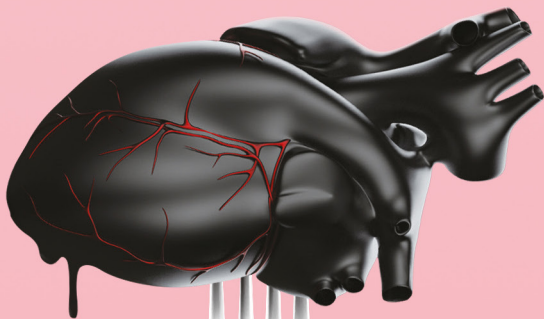

JANE FALLON

VELN IŠKAI SALDUS KERŠTAS

*NORIU, KAD VYRAS MANE VĒL ĮSIMYLĖTŲ.
NORIU, KAD JAM SKAUDĖTŲ ŠIRDĮ.*

**VELNIŠKAI
SALDUS
KERŠTAS**

**JANE
FALLON**

**VELNIŠKAI
SALDUS
KERŠTAS**

Romanas

Vilnius
2021

PIRMA DALIS

1

Paula

Noriu, kad vyras mane vėl įsimylėtų.

Leiskite paaiškinti. Tai nėra įprasta šešto dešimtmečio laimingų žmonių klubo praktika. Neskaičiau ir vyresnio amžiaus moterų žurnalų straipsnių, tokių kaip: „Dvidešimt būdų išlaikyti vyrą“. Nieko mažiau panašaus į tiesą nė būti negali.

Jis mane vėl turi pamilti, nes kai liepsiu nešdintis iš mano gyvenimo, noriu, kad jam būtų ne vis viena. Ar kad bent jau to taip lengvai nepamirštų, taręs sau: „Na, ir gerai.“

Noriu, kad jam skaudėtų širdį.

Kol ruošiu virtuvėje vakarienę, Robertas sėdi prie pusryčių baro. Užsimiršęs, įbedęs nosį į telefoną. Lyg paauglys, nykščiais barbenantis per klaviatūrą. Tikriausiai rašo *jai*. Nė nenučiuokia, kad žinau. Atrodo lyg tas pats žmogus. Vyras, su kuriuo esu susituokusi aštuoniolika metų. Šiandien jis tasai, kuris apgaudinėja žmoną. Pasijuntu jį spirginanti žvilgsniu, mėginanti išvelgti išdavikiškus ženklus. Kaip galėjau nežinoti? Jis pakelia į mane akis ir nusišypso.

– Kas yra? Ką padariau?

Kalbėdamas jis nežymiai pakreipia į save telefono ekraną. Veikiausiai nė pats nejaučia, kad taip daro.

Pasistengiu jam atsakyti šypsena.

– Nieko. Tik galvoju.

Jis paima butelį ir vėl pripildo mano, paskui savo taure. Toks buvo mūsų ritualas, kaskart jam grįžus namo: aš krapštinėjusi virtuvėje, o jis man pasakoja, kas nutiko darbe. Tačiau pastaruoju metu vis žvilgčioja į telefoną, ir man tenka tik dalis jo dėmesio. Dabar bent žinau, kodėl.

– Pavojinga, – sako jis. – Pernelyg daug galvoti dar niekada niekam neišėjo į naudą.

Prisiverčiu nusijuokti.

– Laimei, to pernelyg dažnai nedarau. Tiesą sakant, mėginau apsispręsti, virti ryžius ar bulvių košę – neabejotinai gyvenimą aukštyn kojomis verčianti minčių seka.

– Nustebink mane. Gal nori, kad padėčiau?

Papurtau galvą. Vaidinti laimingą šeimą dabar tikrai nepajėgčiau. Pernelyg anksti.

Vienoje rankoje laikydamas taure, kitoje telefoną, jis nušoka nuo kėdės.

– Tada einu palįsti po dušu.

– Pernelyg neužtruk, – sakau. – Džordžijai žadėjau, kad vakarieniams anksti. Pusę aštuonių ji susitinka su Eliza.

– Dešimt minučių, – atsiliepia jis, ir aš prisiverčiu prikąsti liežuvį, nes maga paklausti, kam jam telefonas, jei ketina greitai persiliesti vandeniu.

Beje, telefonas jį ir išdavė. Ak, ta sena klišė. Nešniukštinėjau. Nė nebūčiau sugalvojusi šniukštinėti. Niekada nesivarginau domėtis, koks jo slaptažodis, nes jis jo niekada

nenaudodavo – tik pridėdavo pirštą prie mygtuko, kuris atpažįsta jo atspaudą. Visai atsitiktinai pamačiau tai, ką pamačiau. Ši rytą, prieš patraukdamas į studiją – anksti kėlėsi ir buvo lyg maišu per galvą trenktas, – eidamas rengtis, paliko jį virtuvėje ant darbatalio. Nors iš namų šeštą ryte išeiti reikia jam, dienomis, kai jis vyksta į studiją, visada keliuosi drauge; nė nežinojau, kad apskritai esama tokio laiko: penkiolika minučių po penkių, kol vieną dieną jį pradėjo skelbti mano žadintuvas. Kol Robertas pusryčiauja, man patinka palaikyti jam draugiją. Pabučiuoti išeinant iš namų. Tą valandą nė vienas mūsų normaliai nefunkcionuojame, todėl spėju, kad jis paprasčiausiai nepagalvojo šiomis dienomis neturįs paleisti telefono iš akių.

Aš jo nė nepastebėjau. Tik kai aparatas zvimbtelėjo, pranešdamas, kad atėjo žinutė, nieko nemąstydamas į jį žvilgtelėjau. Akį patraukė žodžiai „Myliu tave“ ir vardas viršuje. „Saskija.“ Negalvodama, ką darau, žinutei dar nespėjus pranykti (tada jos jau nebegalėčiau perskaityti), stvėriau telefoną.

Jėzau! Vakar tiek nedaug trūko! PERNELYG rizikinga! Tikiuosi, kad Paula patikėjo!!! Negerai jaučiausi jai meluodama! Myliu tave.
xxx

Priblokšta stebėjau į ekraną ir, nors žinojau, kad pastangos bus bevaisės, vis viena, vildamasi magiškai įsigauti į visą pokalbį, suspaudžiau kelis klavišus. Girdėjau Robertą sukiojantis miegamajame, supratau, kad gali grįžti bet kurią akimirka. Koridoriuje pasigirdus šlepsėjimui, žinutę įsiminiau ir, sviedusi telefoną atgal ant darbatalio, apsimečiau susidomėjusi kažkuo neįprastu stalo įrankių stalčiuje.

Jo žvilgsnis įsmigo į ant darbatalio gulintį telefoną. Ar man tik pasivaideno, ar veide šmėstelėjo baimė? Stengiausi

elgtis įprastai, nenorėjau išsидуoti pastebėjusi. Jis paėmė telefoną ir, nė nežvilgtelėjęs į ekraną, įsibruko į kelnių kišenę.

Jaučiau didžiulį norą pulti jį kaltinti. Arba paleisti į darbą kumščius. Tiesą sakant, taip, kumščiuoti būtų nuostabu. Laimei, susilaikiau. Turėjau apgalvoti tai, ką pamačiau. Prieš pasukdama keliu, kuriuo grįžti nebūčiau galėjusi, privalėjau įsitikinti, kad tam, ką mačiau, nėra kokio nors nekalto paaiškinimo.

Dabar, ką tik išsimaudęs, kvepiantis kažkokiu cheminiu vaisiumi, vilkėdamas senomis treningo kelnėmis ir marškinėliais, su kuriais mėgsta būti namuose, Robertas neskubėdamas žengia atgal į virtuvę. Aš dirbtinai nusišypsau.

– Gal galėtum riktelėti Džordžijai? Laukiu po penkių minučių.

– Žinoma. Kažkas itin gardžiai kvepia.

Mano dirbtinė šypsena praplatėja iki ekstaziškos. Ačiū tau, Dieve, už dramos mokykloje gautas pamokas. Vis dėlto niekada neturėjome pamokos pavadinimu „Kaip įtikinti vyrą, kad viskas gerai, kai iš tiesų norisi vieno: jį pasmeigti šakute.“ Verta nepamiršti. Jei kada nors tapsiu dramos mokytoja, tai bus mano pirmoji užduotis mokiniams.

– Tai tik aštrus troškiny.

Robertas vėl iššlepsi į koridorių, girdžiu, kaip šaukia Džordžijai, kad vakarienė paruošta. Žinau, jog dukrai matant jokių būdu negaliu išsидуoti, todėl mėginu kvėpuoti lygiau, save užhipnotizuoti, esą pasaulyje viskas po senovei.

Stengiuosi nepravirkti. Atkemšu butelį raudonojo vyno ir įsipilu dar šlakelį. Kai Džordžija įpuola pro duris su kuprine, prikimšta knygų, kurių jai reikės vakare kartojojantis pamokas pas geriausią draugę, sėdžiu prie darbatalio gurkšnodama vyną, tarsi man niekas pasaulyje nerūpėtų.

Velniškai saldus kerštas

– Gal nori taurės? – klausiu iš karto žinodama atsakymą. Džordžija nutaiso rūgščią veido išraišką, tarsi jai būčiau pasiūlysi kažką šlapimo.

– Fui. Kodėl niekada negeriate baltojo vyno? Ar vodkos?

– Todėl, kad tada, jei pasiūlyčiau tau išgerti, neatsisakytum.

Ji nusijuokia.

– Nieko baisaus. Šį vakarą „Vogue“ bus pigūs kokteiliai „Jagerio bomba“. Galiu nusilakti ir vėliau.

– Džordži... – pradedu, bet ji man nė neleidžia užbaigti žodžio.

– Juokauju!

– Verčiau jau juokauk.

– Žinoma, juokauju... Gersime absentą.

– Labai juokinga.

Ji palinksta man virš nugaros ir pakšteli į pakaušį kaip tik tada, kai įeina Robertas – tarsi jam niekas pasaulyje nerūpėtų.

– Oho! Kuo prasikaltai? – klausia jis. Tai jo įprastas pa-juokavimas, esą bet kokia mūsų paauglės švelnumo apraiška turėtų būti laikoma atsiprašymu.

Džordžija tik nusijuokia ir, tėvui sėdantis, pakedena jam plaukus. Palinkstu į priekį ir pripildau jo taurę.

Esame lyg tobulos šeimos paveikslas.

2

Iš prigimties nesu kerštinga. Gal ir dėl to, jog aš per didelė tinginė. Kerštas reikalauja pastangų. Niekada nebuvau iš tų, kurios valandų valandas planuoja, kaip atsikeršyti kolegai, nes šis neprieštaravo viršininkei, kai ji gyrė už tai, ką padariau aš. Skamba taip, lyg eičiau itin svarbias pareigas, o konkuruojantys kolegos liptų vieni kitiems per galvas, alkūnėmis skintųsi kelią į viršų, stumdytų vieni kitus ir tryptų silpnuosius. Iš tiesų dirbu kepyklėlėje. Ak, argi ne linksma? Storuliukė dirba saldumynų parduotuvėje. Kai tai pasakau kam nors, veide kuo aiškiausiai matau klausimą. Neabejoju, kad nekantrauja manęs pasiteirauti, ar atlyginimą gaunu produktais, o gal dirbu degustuotoja. Jei norite žinoti, esu atsakinga ne už kepimą, o už pardavimą. Ruošiu kavą mūsų madingu kavos aparatu, šildau paninius ir pyragus su įdaru ir aptarnauju klientus.

Tačiau šį kartą Robertas perlenkė lazda. Taip, jis sugeba būti savanaudiškas. Yra linkęs pervertinti save ir savo darbą. Žinau ir tai, kad pastaruoju metu mudu šiek tiek atitolome. Nenoriu pasakyti, jog nesutariame – tiesiog jis liovėsi pasakoti man apie savo kasdienybę. Anksčiau, kai vakarais grįždavo namo, mudu drauge peržvelgdavome jo būsimų dienų

Velniškai saldus kerštas

scenarijų, juokdavomės iš absurdiškų siužeto vingių. Arba prie taurės „Merlot“ jis mane palinksmindavo nutikimais filmavimo aikštelėje. Kaip praėjo mano diena, beveik niekada nesidomėdavo – tikriausiai dėl to, jog kepyklėlėje beveik nutinka žinių vertų nuotykių, – bet jo pasakojimai apie kitus aktorius, nevykusius visažistus ir mėgstančius visur kištis prodiuserius mane visada taip linksmindavo, kad nekreipdavau į tai dėmesio. Tikėjau, kad giliai širdyje jis vis dar mane myli. Tiesiog dėl įtempto darbo patiria šią tokį stresą.

Nė už ką gyvenime nebūčiau pagalvojusi, kad jis slapta su kuo nors susitikinėja. Ką aš čia apgaudinėju? Kartkartėmis savęs to klausdavau. Savęs to klausiu keletą pastarųjų metų. Kai sakydavo dirbsiąs iki vėlumos arba filmuodavosi toli nuo namų, vis nusmelkdavo nerimas: „O kas, jei?..“ Tačiau numodavau į tai ranka. Liepdavau sau nebūti paranojike.

Net jei būčiau patikėjusi, jog tai tiesa, niekada nebūčiau pagalvojusi, kad jis galėtų susitikinėti su Saskija.

Su Robertu drauge gyvenome jau dvidešimt metų. Susipažinome dramos mokykloje, abu puoselėjome dideles svajones apie žvaigždžių karjerą, kuri, neabejojome, įrašyta mūsų likimo knygoje, nors statistika bylojo ką kita. Kadaisė, rodos, skaičiau, kad devyniasdešimt devyni procentai aktorių vienu ar kitu gyvenimo laikotarpiu būna bedarbiai. O ką jau kalbėti apie tai, kad tik penki žmonės išsidalija visus iki vieno pagrindinius vaidmenis ITV* kanale. Tačiau tais metais mokydamiesi „Šiaurės Londono kalbų ir dramos mokykloje“ abu tikėjome, kad būsime naujoji sensacija.

* ITV – D. Britanijos nepriklausomas televizijos kanalas (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

Tapo žinomi tik Robertas ir dar keturi bendramoksliai. Viena išgarsėjo vien todėl, kad nuvykusi į Holivudą gavo penkias minutes trunkantį naujos rajono inženiu* vaidmenį. Paskui ji dar ilgai negailestingai žvelgdavo į mus iš aukšto, kol jos šlovė nusidėvėjo ir galiausiai išblėso. Dabar ji kalba keistu vidurio Atlantos akcentu ir retkarčiais pasirodo Anglijos žiniasklaidoje, pasakodama apie kokį nors naują savo apsidimą: tai apie taurių statymo terapiją, tai apie tantrinę meditaciją, tai apie gydomąsias žiedinių daržovių savybes, nors iš ekranų dingo jau taip seniai, kad niekas nė nepamena, kas ji tokia. Kiti du neblogai uždirba vaidindami teatre; o ketvirtas, nuteistas penkiolikai metų už sukčiavimą, sėdi kalėjime.

Robertui finansiškai turbūt pasisekė labiausiai. Jis jau penkerius metus atlieka nuolatinį vaidmenį ketvirtadienio vakarais pačiu patogiausiu laiku rodomoje kaimo bendruomenės dramoje „Ūkininkas Džailsas“. Gaila, nėra garsusis ūkininkas Džailsas, kurio vardu pavadintas serialas – šis su žmona ir trimis vaikais atlieka pagrindinius vaidmenis; Robertas griežia antruoju smuiku: vaidina ūkininko Džailso kaimyną, malonųjį vaikiną Hargryvsą. Saskija, beje, yra Melodija Hargryvs. Ji – vaidinga, bet seksuali maloniojo kaimyno žmona. Roberto žmona ekrane. Moteris, kurios jis pareiškė nekęsiąs visą gyvenimą.

Jis gauna honorarus už kiekvieną kartojamą seriją ir procentinę dalį nuo pardavimo užsieniečiams (amerikiečiams itin patinka kaimo idilės paveikslas, kuris neprimena nieko, ką esu mačiusi tikrame gyvenime), tad susidaro nemenka sumelė. Tačiau Robertas lengva ranka viso to atsisakytų, jei tik

* Inženiu – naivios merginos vaidmuo.

galėtų atsidurti vieno iš mūsų amžininkų, pelnančių liaupses ir pagarbą už aktorystę teatro scenoje (nors jų banko sąskaitose saugomos sumos toli gražu ne tokios apvalios), vietoje. Pats to visgi niekada neprisipažintų.

Taigi, trise gyvename – pataisa: *gyvenome* – gerai. Aš, Robertas ir septyniolikmetė Džordžija.

Ligi šiol.

Kai baigėme koledžą ir drauge įsikūrėme ankštame vieno kambario bute Finsberio Parke, abu nėrėmės iš kailio stengdamiesi rasti darbą: internete ieškojome atvirų aktorių atrankų ir priimdavome visus iki vieno nemokamus pasiūlymus. Galiausiai Robertas pradėjo sulaukti nereikšmingų kvietimų vaidinti tai šen, tai ten. Kai vienas agentas jį priglaudė po savo sparnu, jo pavardė ėmė rasti vaidmenis skirstančių režisierių sąrašuose. Kai sužinojau, kad laukiuosi Džordžijos, pasak Roberto, atrodė savaiame suprantama, kad jis pirmas darys karjerą, kol aš auginsiu vaiką, o kai jau bus įsitvirtinęs, galės padaryti pertrauką ir kuriam laikui tapti namų šeimininke, tada aš sieksiu savo svajonės. Nors, būdama palikta nuošalyje, jaučiau nerimą, toks sprendimas atrodė logiškas. Jei atvirai, norėjau rūpintis mūsų dukra, tik nesitikėjau, kad jos susilauksiu būdama tokia jauna.

Vienaip ar kitaip, esu tikra, kad suprantate, kuria linkme viskas pakrypo. Metai bėgo, o Robertas vis nerado tinkamo meto trumpam nusišalinti nuo darbų.

Kai Džordžijai sukako septyneri, su nerimu pamėginau grįžti į vaidybą, bet be patirties, be agento, be jokio įrašo gyvenimo aprašyme, išskyrus vaiko auginimą ir laikiną darbą ne visą dieną kontoroje (kai mums prireikdavo pinigų), net telefonu nepavykdavo su kuo nors pasikalbėti, ką jau kalbėti apie

susitikimą. Jeigu būčiau pasiryžusi sukarti mylių mylias ir parodyti nemokamą vienos moters vaidinimą trims lankytojams kur nors virš smuklės Dievo pamirštame užkampyje, gal ir būčiau išsikovojusį galimybę rungtis lygioje kovoje su kitais. Tačiau buvau įkopusi į ketvirtą dešimtį, dukra buvo betampanti paaugle, jai reikėjo mamos. Be to, Robertas nuolat kartojo, kaip jam svarbu, kad aš esu namuose, kad mano dėka viskas slysta kaip per sviestą. Tai reiškė, kad jam nereikia sukti galvos dėl kasdienių gyvenimo rūpesčių. Tai jam leido spindėti.

Taip, teisingai mane išgirdote. Jis pats pasakė, kad tai jam leidžia spindėti.

Kažkaip tai tapo nuspręsta. Toks buvo mūsų gyvenimas. Robertas galėjo priimti bet kokį darbo pasiūlymą, dirbti bet kokių groteskišku grafiku bet kokioje atokiausioje pasaulio filmavimo aikštelėje, nes žinojo, kad namuose bus viskuo pasirūpinta.

Paskui jis gavo vaidmenį „Ūkininke Džailse“ ir nuo tada kasmet dešimt su puse mėnesio, kol vykdavo filmavimas, be atokvėpio dirbo, keliaudamas tarp studijos vakarinėje Londono dalyje ir Oksfordšyro apylinkių; galiausiai aš išmečiau blizgias nuotraukas, kurias tada dar vis siūsdavau vaidmenis skirstantiems režisieriams (nors šios jau ne vienais metais ir ne vienu kilogramu neatitiko realybės) ir pradėjau dirbti kepyklėlėje. Čia niekam neprireikė mano kvalifikacijos. Robertas tapo antraeilio ryškumo televizijos žvaigžde ar bent atpažįstamu veidu. Aš tapau moterimi, dirbančia kepyklėlėje, nes darbo valandos tenkino mano poreikį būti namuose, kai Džordžija grįždavo iš mokyklos.

Nujaučiu, kad norite kai ko paklausti. Aš norėčiau. Kaip antai, kodėl tokia inteligentiška, laisva moteris turėtų taikstyti su tokiu susitarimu. Tėra vienintelis atsakymas: aš

Velniškai saldus kerštas

Robertą mylėjau ir nuoširdžiai tikėjau, kad mano žvaigždė dar suspindės. Kai jis man pirmą kartą tai pasiūlė, regis, tuo tikėjo. Nemanau, jog norėjo apgauti. Tik vėliau, kai jau mėgavosi savo karjera ir nenorėjo jos atsisakyti net keliems mėnesiams, nes tada neva gali visai nebesulaukti pasiūlymų, apsigalvojo. Veikiausiai galėjau primygtinai jo pareikalauti laikytis žodžio. Treptelėti koja ir atsisakyti skalbti sportinę aprangą, kol jis sutiks padaryti pertrauką. Tačiau iki tol jau ir pati, tiesą sakant, lioviausi tikėti, kad sugebėsiu rasti darbą. O mintis, jog Robertui tektų atsisakyti kokio nors pelningo vaidmens vien tam, kad sėdėtų namie ir stebėtų, kaip aš nesugebu patekti nė į vieną aktorių atranką, buvo pernelyg žeminanti.

Tačiau niekada nemaniau, jog jis kada nors visa tai svies man atgal į veidą.

Vakaras tampa tikra agonija: tenka apsimetinėti prieš Robertą, kad viskas gerai, kartu mėginant susivokti, ką daryti toliau. Nepadeda ir tai, jog Džordžija, pažadėjusi grįžti vėliausiai vienuoliktą, išlekia iš karto po vakarienės. Nebelieka pusiausvyros.

Jeigu Robertas bent nujaučia, kad sužinojau jo paslaptį, niekuo neišsiduoda.

– Saskija šiandien vėl pasirodė dvi valandas pavėlavusi, – mums sėdint vienam šalia kito svetainėje, sako jis. Naršau po „Sky“ meniu, lyg rytojus niekada neateis, beviltiškai trokštu rasti ką nors, kas padėtų atitraukti dėmesį ir netektų praleisti vakaro šnekučiuojantis.

Išgirdusi jos vardą, kone paspringstu gėrimu.

– Dieve, – sakau. Kaip įprastai reaguočiau? Staiga

suprantu, jog nepamenu, kaip dažniausiai elgiuosi. – Ar gavo pylos?

Blogas Saskijos elgesys yra viena mėgstamiausių Roberto temų. Tiesą sakant, man tai keltų nerimą. Tačiau dabar manau, kad jis dėl to nesuka sau galvos. Tai tėra priedanga.

– Žinoma, ne, – atsidūsta jis. – Niekas negali pakešti ašarų ir grasinimų mesti darbą.

Nors Robertas dievagojasi negališ pakešti Saskijos, širdies kertelėje siaubingai baiminasi, kad ji gali nuspręsti pasišalinti iš serialo apskritai. Jis aiškiai suvokia: ši drama neišgyventų be ūkininko Džailso, bet neabejotinai būtų rodomas toliau, jei jo kaimynai išsikeltų gyventi kur nors kitur ir būtų pakeisti naujais aktoriais.

– Galiausiai jie ją turbūt atleis, – sakau ir trumpam nudžiungu pamačiusi Roberto veide paniką. – Žiūrėk, per BBC2 šiandien rodo naują dramą. „Nemalonumai rojuje“. Ar nedalyvavai jos aktorių atrankoje?

Puikiai žinau, kad Robertas joje dalyvavo ir baisiai nusivylė, taip ir nesulaukęs pasiūlymo.

– Tik ne ši, – sudejuoja. – Turėtų būti kas nors įdomesnio. – Jis nepakenčia žiūrėti filmų, į kuriuos nesugebėjo patekti. Dar blogiau, jei vaidmenį gavęs aktorius sulaukia liaupsių ar, ne-duok Dieve, yra nominuojamas apdovanoti. Tada Robertas mano, kad jei būtų gavęs vaidmenį, būtų sulaukęs ne ką mažesnio dėmesio. Jis niekada nesuabejoja, kad ir jo vaidyba prikaustytų žiūrovų dėmesį.

– Ne, atrodo visai neblogas filmas, – sakau spausdama mygtuką „žiūrėti“. Toliau pusantrios valandos apsimitinėju, kad esu susitelkusi į televizoriaus ekraną, tai pareikalauja visų pastangų. Vis viena geriau nei šnekučiuotis.

Kiek įmanydama anksčiau išsmunku miegoti, bet nemiegu,

vis mažiau apie tai, kas šiandien įvyko. Ką reiškia toji žinutė? Kas nutiko, kad Saskija pasijuto taip, lyg jie tik per plauką būtų išsisukę? Išsisukę ką darantys (taip, taip, žinau)? Mėginu prisiminti ankstesnės dienos įvykius. Vakar skambinau Robertui paklausti, ar bent apytikriai žino, kada grįš. Darbo diena studijoje baigiasi septintą, bet aktoriams leidžiama išeiti, vos baigiama filmuoti paskutinė scena. Atsiliepė moteris. Dabar manau, kad tai buvo Saskija. Buvau beveik pamiršusi, tada šio įvykio nesureikšminau. Eidamas filmuotis Robertas dažnai turi kur nors palikti telefoną. Juk niekas nenori būti idiotu, kuris sugadina gerą dublį, staiga viduryje scenos su blyteribus kokiai nors ironiškai devinto dešimtmečio popmelodijai. Bėgant metams, esu kalbėjusi su daugybe vietoj Roberto atsiliepusių žmonių.

Nepaklausiau, kuo ji vardu. O kodėl turėjau?

„Roberto Vestmoro telefonas“, – atsiliepė moteris.

Skambinau vyrui norėdama paklausti, kada paruošti arbata, tad pasijutau apgailėtina.

„Labas. Tai Paula, Roberto žmona.“

Pamenu, kad ji labai draugiškai pasisveikino:

„Sveika!“

„Nieko svarbaus. Tenorėjau pasidomėti, kada jis šiandien baigia darbą. Gal galėtumėte paprašyti, kad paskambintų, kai turės laisvą minutę?“

„Žinoma, Paula“, – atsakė moteris.

Po dvidešimties minučių Robertas man atskambino. Balsas bylojo, kad jis šiek tiek išsiblaškęs, bet filmuodamasis jis dažnai toks būna. Sakė, jog darbas gali užsitęsti, namo grįš vėliausiai penkiolika po devynių. Tai buvo kasdieniškas, kuo įprasčiausias pokalbis.

Grįžo namo devintą. Niekas iš to, kaip atrodė ar kaip elgėsi,

neišdavė, jog būtų ne dirbęs, o daręs ką nors kita. Ant apykalės ar kurioje nors kitoje matomoje vietoje nebuvo lūpdažio žymių. Vos išengęs pro duris, patraukė į viršų nusiprausti po dušu, bet taip darydavo dažnai. Trumpai sakant, elgėsi kaip visada. O tai verčia galvoti, kad jam įprasta turėti romaną.

Kai Robertas šįryt išėjo iš namų, įsijungiau kompiuterį. „Google“ paieškos sistemoje suvedžiau: *Saskija Šerborn*. Savime suprantama, žinau, kaip ji atrodo, bet dabar man akis badė šimtai kerinčių jos nuotraukų, kuriose ji arba ėjo raudonu kilimu, arba kur nors žaviai leido vakarą. Mane labiausiai erzino tai, kad visose jose Saskija atrodė be galo savimi patenkinta. Ir toji „ak, manote, kad esu patraukli“ šypsena. Norėjosi jai smarkiai vožtelėti.

Žinoma, ji liekna, atrodo, lyg gyventų pusbadžiu. Tačiau moterys, turinčios tokį apskritą veidą ir tarpą tarp krūtų, laimei, ne itin gražiai sensta. Dar nespėjusi susivokti, jau bus krūtinga bufetininkė. Dėl viso pikto savęs paklausiau, ar nesu paprasčiausiai pagiežingai nusiteikusi. Dažniausiai stengiuosi nespřsti apie žmones iš išvaizdos, nes iš asmeninės patirties žinau, kaip tai skaudina. Paskui sau priminiau: labai tikėtina, kad ji miega su mano vyru, todėl leidau sau pasikankinti, žiūrėdama į porą nuotraukų, kuriose Saskija segi trumpą sijoną, atidengiantį stebėtinai lygias ir kuo dailiausias kojas ir prakaulius kelius.

Pasak „Vikipedijos“, ji už mane trejais metais jaunesnė, o tai veikiausiai reiškia, kad mes vienodo amžiaus. Tikrasis vardas – Suzana Mičel. Cha! Dabartinis ne toks žavingas.

Velniškai saldus kerštas

Užaugo Ekseteryje. Lankė LAMDA (minusas – tai ne RADA*). Pirmas darbas – „NatWest“ banko reklama.

Ne itin susidomėjusi peržvelgiau nuopelnų sąrašą. Priėjau prie dalies „Asmeninis gyvenimas“. Vėl kartojosi Suzana Mičel, Ekseteris, LAMDA. Būdama dvidešimt septynerių, susituokė su Simonu, po dvejų metų išsiskyrė. 2009-aisiais (tada turėjo būti trisdešimt vienujų arba trisdešimt ketverių, nelygu, kuo tikėsi) susituokė antrą kartą – su Džošu. Regis, pora tebėra kartu; nei vaikai, nei Džoša profesija nepaminėti.

Buvo pateikta nuoroda į „Sunday“ žurnale spausdintą interviu, todėl aš, žinoma, toliau save kankindama, straipsnį perskaičiau nuo pradžios iki galo. Jame Saskija teigė esanti itin dėkinga už vaidmenį „Ūkininke Džailse“, kurio sulaukusi kaip tik tada, kai jau buvo besvarstanti, ar ne metas atsakyti aktorystės. Šio vaidmens ji niekada nelaikiusi savaime suprantamu. Televizijos serialų aktoriai niekada neturi pamiršti tesą maži didelio mechanizmo sraigteliai. Šitai ji sau kasdien primenant, kad neatitrūktų nuo žemiško pasaulio. Jei nebūčiau žinojusi, kad tai tėra apsimetinėjimas, ji man būtų padariusi visai neblogą įspūdį.

Antroje pastraipoje Saskija be paliovos kartojo, kaip jai pasisekė, jog dirba su Robertu; jie tapo gerais draugais, todėl instinktyviai sklandžiai drauge darbuojasi. Buvau prisiskaičiusi panašaus pobūdžio interviu ir žinojau, kad tai veikiausiai vien masėms pateikiama informacija ir reklama, bet straipsnis vis viena siutino. Atrodė, kad ji mane tyčia erzina.

Radau daugiau Saskijos interviu; dar kartą perskaičiau ir senuosius Roberto interviu, kuriuos veikiausiai buvau skaičiusi anksčiau, tik kitomis akimis. Abu nėrėsi iš kailio

* LAMDA ir RADA – garsios Londono dramos mokyklos.

pasakodami, kaip šauniai vienas su kitu sutaria, kaip laisvai jaučiasi vienas kitoje draugijoje, kad kartais atrodo, lyg būtų tikra pora, net imantys kivirčytis dėl kasdienių dalykų. Pamenu, kaip mudu su Robertu juokėmės skaitydami vieną tokių visą puslapį užimančių straipsnių. Erzinau jį, kad sugebėjo viską pateikti taip, lyg juodu su Saskija tikrai būtų geriausi draugai, nors iš tiesų jis jos nekenčia. Pamenu jį sakius, kaip svarbu, kad skaitytojai patikėtų jų santykius esant nuoširdžius. Tai esąs raktas į sėkmę.

„Niekada nesu dirbęs su žmogumi, kuriam taip rūpėtų... – straipsnyje, matyt, sakė kalbinamas Robertas, o tikrasis Robertas rimtu veidu ir pašaipiu tonu perskaitė citatą ir pridūrė: – ...ji pati.“ Lyg ir pamenu juokusis net susiriesdama.

Tačiau tai aš, regis, likau kvailės vietoje.

3

Paprastai, kai Robertas išeina, dar valandai grįžtu į lovą, bet šiandien manęs laukė misija.

Nusprendžiau imtis įtarimus patvirtinančių įkalčių medžioklės. Vien žinutės nepakako. Jeigu jis kažką rezgė, turėjau aptikti daugiau įrodymų. Jeigu būtų įvykdytas nusikaltimas, savo miegamąjį išpurkščiau luminoliu ir ieškočiau kraujo pėdsakų. Tačiau šiuo atveju, vildamasi rasti ką nors inkriminojamo, tegalėjau pulti naršyti po jo asmeninius daiktus.

Turiu prisipažinti, kad to daryti visai nenorėjau. Nesu apsigimusi šniukštinėtoja. Visada buvau iš tų, kurios tiki, jog negražu paslapčiomis klausytis svetimų pokalbių, nes gali išgirsti tai, kas nepatiks. Taigi, plano neturėjau. Tiesiog pagalvojau, kur, juo dėta, slėpčiau brangiausių slaptus daiktus, ir ten pradėjau knaisiotis.

Paiškėjo, kad jau penkerius metus nenaudojamas lagaminas ar stalčius, kuriame laikė visokį manęs nedominantį šlamštą: senus čekius, du žiebtuvėlius dar nuo tada, kai rūkė, gumeles, „Sony“ nešiojamąjį grotuvą, sulūžusį žingsniamatį (tai lyg jo gyvenimo muziejus; jį vadinau „daiktų stalčiumi“), – jam nėra paslaptims saugoti tinkama vieta, kaip

būtų man. Apimta nevilties paskambinau savo draugei ir viršininkei Mirai.

– Hipotetiškai maštant, jeigu namuose ketintum paslėpti kai ką, ko norėtum, kad kiti nerastų – kur slėptum?

– Ar kalbi apie Robertą?

– Hipotetiškai maštant.

– Pagalvok, kur niekada neieškotum. Gal senų scenarijų dėžėje? Ar jis tokią turi?

– Nesakiau, kad kalbu apie Robertą. Bet, taip, jis tokią turi.

– Pamėgink laimę ten. Jei nieko nerasi, vėl man paskambink, pasiūlysiu kitą genialų variantą. Tiesą sakant, paskambink, net jei ką nors rasi, nes noriu žinoti, kas vyksta.

Praleidusi pro ausis pastarąjį sakinį, atsisveikinau. Prieikė šiek tiek laiko, kol aptikau šūsnis senų scenarijų ir filmavimosi tvarkaraščių, kurių Robertas buvo prikaupęs filmuodamasis įvairiuose serialuose. Jis paranojiškai bijojo juos išmesti, nes visiems filmavimo komandos nariams ir aktoriams buvo įkalta į galvą, kad jokia informacija apie juos, gink Dieve, negali būti paviešinta – tarsi viso pasaulio žurnalistai užgniauzę kvapą lauktu, kada bus atskleistas kitas neįtikėtinos „Ūkininko Džailso“ siužeto linijos vingis. Galiausiai scenarijus aptikau giliai didelėje spintoje kambaryje, kurį juokais vadindavome biuru, bet iš tiesų tai tebuvo mažas itin mažam žmogeliukui skirtas miegamasis.

Scenarijų buvo turbūt apie dvidešimt. Pamenu, prieš porą metų nuodugniai tvarkėmės ir atsikratėme visais scenarijais ir tvarkaraščiais, susijusiais su jau parodytomis serijomis. Keletą jų Robertas pasirašė ir atidavė labdaros organizacijoms, kad bėgant metams šie būtų parduoti iš varžytynių. Juos vieną po kito išpurčiau, ir nors iškrito keletas neįprastų daiktų (automobilio stovėjimo bilietas ir popierinė nosinaitė), neaptikau

nieko panašaus į moteriškas kelnaites ar nuotrauką, kurioje juodu su Saskija būtų užfiksuoti kompromituojama poza. Vėl visus lapus sudėjau į krūvą ir nustūmiau kuo giliau į spintą.

Pagalvojau, kad vertėtų paskambinti Mirai, bet, prieš iškeldama baltą vėliavą, nusprendžiau pasiknaisioti po likusį šlamštą. Ištraukiau spausdintuvo kasetes, kurias pakeitėme prieš trejus metus, seną nešiojamąjį kompiuterį akį režiančiame oranžinės spalvos dėkle, tuščią seno Roberto fotoaparato futliarą. Norėdama jį padėti atgal, pačiame viduryje užčiuopiau kažką kieto. Atidariusi radau medinę anksčiau nematytą dėžutę. Maždaug kortų dėklo dydžio, tik tris kartus gilesnę. Medžio paviršius buvo dailaus gintarinio atspalvio, puošniai lakuotas. Prieš pasiryždama ją atidaryti, apverčiau aukštyn kojomis.

Viduje aptikau įmantriai raižytą mažą sidabrinę širdelę, kurios viena pusė buvo plokščia. Turbūt prespapjė, pagalvojau. Greta gulėjo kortelė: *Štai mano širdis. Sakiau, kad gali ją pasilikti. S xxx*

Įgrūdau širdį atgal į dėžutę, dėžutę – į fotoaparato futliarą, fotoaparato futliarą – į spintą. Stengdamasi atkurti buvusią netvarką, sukroviau ant viršaus kitus daiktus.

Juk perspėjau save, kad neverta šniukštinti.

Gerą valandą vaikščioju pirmyn atgal po namus. Ką daryti? Kaip išgelbėti santuoką? Pagaliau supratau. Neketinu jos gelbėti. Nenoriu jos gelbėti. Pernelyg ilgai vaidinau paslaugios Roberto žmonos vaidmenį, ir štai kaip jis man atsidėjo. Metas dėti tašką.

Tačiau neketinu jo lengvai paleisti. Neketinu leisti jam su Saskija Šerborn, kad ją kur, nuplaukti saulėlydžio link ir ilgai laimingai gyventi. Neketinu skaityti žurnaluose „OK!“

ir „Hello!“ pasirodysiančių manieringų, visą lapą užimančių straipsnių apie tai, kaip jie drauge įsirengia namus. Kaip miela! Jie penkerius metus vaidino sutuoktinių porą, kol iš tiesų vienas kitą pamilo; jų, žvaigždžių, ryškumas proporcingai išaugtų su skaičiumi nuotraukų, kuriose dabar jau būtų užfiksuoti drauge. Nesulauksit!

Taigi, sugalvojau planą. Kaip minėjau, buvome vienas nuo kito atitolę. Jis manęs nebepastebėdavo, liovėsi pasakojęs intymius dalykus. Pradėjo dulkinti kolegę. Viską paaukojau, nes maniau, kad gyvenimą kuriame drauge, bet paaiškėjo, kad jis jį kūrė vien sau. Kita vertus, jei Robertui tiesiai šviečiai pasakysiu, ką sužinojau, baiminuosi, kad jis paprasčiausiai pajus palengvėjimą. Be didesnių pokyčių paprasčiausiai persikels į naują gyvenimą. Nematau priežasties, kodėl jam turėtų būti lengva.

Dabar jis turbūt laukia, kol Džordžija rugsėjį išvyks į universitetą (studijuoti medicinos Bristolyje – ji protinga mergaitė, ačiū, kad paklausėte), tada galės nutraukti mūsų santuoką. Laukia daugiausia savanaudiškais tikslais. Robertas nori, kad Džordžija jį laikytų Šimtmečio tėvu. Atvirai kalbant, dabar, numesdama tokio galingumo bombą, nė nesvajočiau sutrukdyti jai ruoštis egzaminams. Taigi, turiu šiek tiek laiko. O jį galiu panaudoti tinkamai.

Robertui tapsiu tobula žmona. Pasikeisiu išoriškai – jam visada buvo svarbi išvaizda; žinau, kad jam nepatinka, kaip dabar atrodau. Anksčiau didžiuodavosi, vesdamasis mane įsikibusią į parankę; dabar, jeigu drauge kur nors išeiname, atrodo taip, lyg atsiprašintų. Laikosi nuo manęs per atstumą, tarsi tikėtusi, kad žmonės mane palaikys jo storule asistente, o ne žmona. Neabejoju, jam atrodo, kad nepastebiu, bet labai aiškiai tai matau.

Velniškai saldus kerštas

Nesupraskite klaidingai: aš pati nerimauju, kad taip apsilėidau, bet dėl kitų priežasčių. Tai mano pasidavimo simptomai. Jaučiuosi apatiška, neveiksni, senesnė, nei turėtu jaustis keturiasdešimt vienerių metų moteris. Ketinu pasikeisti. Lėtai, kad Robertas nepastebėtų. Viliuosi, jog jis daugiau mažiau liovėsi į mane žiūrėjęs. Jeigu ir toliau dėvėsiu beformius drabužius, kurie jau tapo mano uniforma, jam nekils mintis pasidomėti, kas po jais. O kai pasikeisiu, išnirsiu kaip drugelis iš kokono ir vaizdas užims jam kvapą.

Vargu ar jis toks lėkštas, kad, vien susigražinusi senąją išvaizdą, sugebėsiu jį atsikovoti. Ketinu aktyviai pasitelkti į pagalbą ir žavesį. Apsimesti, kad domiuosi, kas vyksta jo kasdieniame gyvenime, pasakoti, kaip man einasi darbe, išsamiau paskaityti apie tai, kas jį domina, juoktis iš jo pokštų ir pati juos pasakoti, jį, kaskart grįžtantį iš darbo, pasitikti su šypsena veide, džinu ir toniku rankoje ir troškiniu orkaitėje. Pamėginsiu prisiminti tai, kas, prieš reikalams pakrypstant bloga linkme, mus siejo – ką veikdavome laisvadieniais, iš ko juokdavomės. Priminsiu jam, ką pamilo, ir beliks viltis, kad jis vėl mane iki ausų įsimylės. Kad paliks Saskiją ir vėl susitelks į santuoką.

O tada jam pasakysiu, jog viskas baigta.

Tai bus didžiausias mano gyvenimo vaidmuo.

Noriu imtis plano, kol įkarštis neišsivadėjo. Tačiau nė pati nežinau, ką tiksliai tai reiškia. Nė nenučiuoju, kaip protinėje plotmėje jį priversti vėl užmegzti su manimi ryšį, bet galiu bent pradėti dirbti su savimi. Susigražinsiu moterį, kuri jį fiziškai traukdavo. Tačiau nuo tada, kai paskutinį kartą mankštinausi, praėjo tiek daug laiko, jog nežinau, nuo ko pradėti.

Kūno rengybos pasaulis man lyg tamsus miškas. Žinau pagrindinius „mažiau valgyti ir daugiau judėti“ principus, bet nieko daugiau neišmanau. Nusprendžiu, jog galiu pradėti bent vaikščioti pėsčiomis į darbą. Tai ne taip ir toli – keturios stotelės, bet pėsčiomis nė karto nesuėjusi. Viskas, išskyrus tingų sėdėjimą, jau atrodo kaip pažanga. Suvalgau įprastus pusryčius: skrebutį su sviestu ir marmeladu; žinau, kad šitai turės pasikeisti, bet kol kas nesijaučiu pasirengusi apie tai galvoti. Nusiprausiu po dušu, o kai ateina eilė apsispręsti dėl avalynės, kankinuosi taip, lyg ketinčiau bėgti maratoną. Galiausiai apsiaunu rožinius sportbačius „Converse“, su kuriais kartą per savaitę einu apsipirkti. Likusi apranga tokia pat kaip visada einant į darbą: apsmukusi palaidinė ir elastinga juodos tampinės. Jos labai tamprios. Mano kojos panašios į dešreles, kurios, rodos, tuoj tuoj sprogs. Plaukai viršugalvyje surišti į uodegą.

Dar nė nepradėjusi jaučiu, kad tuoj pasiduosiu, bet be penkiolikos aštuonios netikėtai į virtuvę išlepsi Džordžija. Gėlėtomis rožinės spalvos pižaminėmis kelnėmis, pilkais marškinėliais ir nepadažytu veidu ji atrodo širdį veriamai jauna. Ar tikrai išdrįsiu su ja taip pasielgti? Paskui sau primenu, kad tai Robertas ketina išardyti mūsų santuoką. Aš būčiau likusi susisaisčiusi amžinai – juk daviau įžadus.

Džordžija nusižiovauja, iškelia virš galvos rankas.

– Ar smagiai praleidai laiką? – Elizos mama ją vakar parvežė po vienuolikos penkios, bet aš jau buvau atsigulusi, apsimečiau, kad skauda galvą, nes norėjau pagalvoti. Robertas, nors turėjo keltis anksti, liko žiūrėti žinių. Jis nemėgsta anksti gultis.

„Su tavimi“, – pakuždėjo balsas galvoje, bet jį kaipmat nutildžiau.

Velniškai saldus kerštas

– Mm...

Žinau, kad nėra prasmės nė mėginti su ja kalbėtis, kol neišgėrė arbatos ir nesuvalgė dubenėlio kažko, kas atrodo sveikai, bet iš tiesų nėra.

– Šiandien eini į mokyklą? – Pastaruju metu, artinantis egzaminams, Džordžijos tvarkaraštis visiškai pašlijo. Į mokyklą jai reikėdavo tik tada, kai būdavo numatyta pamoka. Likusį laiką mokiniai turėjo mokytis savarankiškai – bibliotekoje arba namuose. Akivaizdu, kad tas, kuris sugalvojo tokią sistemą, nepažįsta paauglių.

Ji pavarto akis.

– Jei nereikėtų į mokyklą, dėl ko taip anksti kelčiausi?

– Tavo tiesa. Šiandien išeinu anksčiau. Nepamiršk užrakinti durų.

Pabučiuoju Džordžiją į viršugalvį ir, jai nespėjus paklausti, kodėl, išeinu.

Rytas gražus. Šviečia saulė, regis, bus šilta pavasario diena. Jaučiuosi nusiteikusi teigiamai. Juk reikalus perėmiau į savo rankas. Po devynių su puse minutės, priartėjusi prie antrosios stotelės, jaučiuosi taip, lyg mane būtų pervažiavęs sunkvežimis. Kulkšnys dega, o pėdas, kurios nepratusios būti naudojamos pagal tiesioginę paskirtį, skauda tose vietose, apie kurias nė nenumaniau. Apie pažastis juoduoja prakaito dėmės. Esu dvikojis padaras. Kaip paprasčiausias vaikščiojimas gali būti toks sunkus darbas? Nejaugi tikrai taip apsiliečiau? Pamėginau prisiminti, kada paskutinį kartą buvau nuėjusi toliau nei iki stotelės kelio gale. Nepavyko.

Už nugaros girdžiu atidardant autobusą. Po perkūnais! Pirmai dienai pakaks. Autobusui mane lenkiant, turiu įveikti kelis paskutinius žingsnius; kai pagaliau į jį įsiropščiau ir

atsisėdu, girdžiu save sunkiai šnopojuojant. Vėl mėginu prisiminti, kada paskutinį kartą sportavau. Tikrai dar prieš pradėdama dirbti kepyklėlėje. Vadinas, mažiausiai prieš penkerius metus. Mane užlieja neapykantos sau banga.

Nieko nuostabaus, kad Robertas pradėjo dairytis kitur.

Saskiją esu sutikusi tik kartą. Prieš kelerius metus, kai tik buvo pradėtas kurti serialas ir visi vienas su kitu elgėsi labai draugiškai. Kai dar nebuvo vietos smulkmeniškiems įsižeidinėjimams ir pavydai, kurie visada ima šaknytis tų pačių glaudžiai dirbančių žmonių rate. Kai aktoriai dar nesimatuodavo žodžių skaičiumi ir nesilygindavo siužeto linijomis. Daug ko iš Roberto darbo šeimos narių (kaip jis juos mėgsta vadinti) nepažįstu. Bent jau nebuvo sutikusi nuo tų pirmųjų dienų. Tačiau jos veidas man toks pat pažįstamas, kaip man savasis veidrodyje.

Įdomu, ko jis jai apie mane prišnekėjo. Paskui nusprendžiu, kad iš tiesų nenoriu žinoti. „Mano žmona manęs nesupranta. Visai apsileido. Mūsų niekas nebesieja.“ Varnele pažymėkite visus tinkamus variantus. Jau šimtąjį kartą skaitau įsimintą žinutę. Gal joje yra kas nors dviprasmiško? Gal klystu? Gal tai tik kolegės papokštavimas? *Tikiuosi, kad Paula patikėjo!!! Myliu tave xxx.* Ne.

– Dieve, kas tau nutiko? – klausia Mira, nužvelgdama mane, šlapiais nuo prakaito marškinėliais tykinančią pro eilėje stovinčius klientus į galinę patalpą. – Ar lauke lyja?

– Daug pasakoti, – atsakau.

Personalo tualete skubiai apsiprausiu, bet paskutinę minutę prisimenu, kad čia nėra popierinio rankšluosčio, kuriuo galėčiau apsivalyti, todėl turiu pakreipti tai vieną, tai kitą

Velniškai saldus kerštas

savo kūno dalį į karštą elektrinį džiovintuvą, o tai nėra taip lengva, kaip gali pasirodyti, nes oras pučiamas iš apačios; paskui įsispraudžiu į tuos pačius prakaito permerktus drabužius, kuriuos ką tik nusivilkau. „Miros“ darbinis chalatas (šviesiai rožinės spalvos, elegantiškas retro stiliaus drabužis su ant kišenės ties krūtine pasvirosiomis raidėmis išsiuvinėtu pavadinimu „Miros kepiniai“) bus priedanga. Pastaba sau: „Jei vėl ketini eiti į darbą pėstute, atsinešk drabužių pamainą. Arba pėsčiomis eik išimtinai namų kryptimi. Bent jau eisi nuokalne.“

– Dieve, tik nestovėk pavėjui į klientus, – perspėja Mira, kai pro ją einu aptarnauti prie priešakinio stalelio sėdinčios poros. Iš jos žodžių suprantu, kad nuo mano drabužių dvelkia ne itin gardžiai.

Kai kepyklėlė ištuštėja, ji mane priremia prie sienos.

– Tai kas ten su tomis slėptuvėmis? Ko Robertas prisi-dirbo?

– Nieko. Nežinau.

– Na, aišku, – skeptiškai tepasako ji, bet, laimei, palieka mane ramybėje. Mira žino, kad anksčiau ar vėliau pati viską papasakosiu.

Kiekvieną dieną darbą baigiu pusę trijų, iš karto, kai atslūgsta pietautojų antplūdis – tai kompromisas, kurį išsikovojau iš Miros, sutikusi dirbti be pertraukos, pasitenkindama vien sumuštiniu, kad nepritrūčiau energijos, ir išsmukdama jo sušveisti tik tomis akimirkomis, kai pavykdavo labai trumpam pasišalinti į galinę patalpą. Šiandien susilaikau nuo įprastinio pudingo iš „vakarykščių neparduotų likučių“ ir pasitenkinu bananu. Tai pradžia.

Grįžusi namo (parvažiavau autobusu, nes pernelyg sopėjo kojas, o kur dar silpnumas, organizmui negavus įprastos

šokoladinio batonėlio dozės), galvoju, ką paruošti vakarienei. Robertas – sveikuolis. Jo kūnas yra jo šventovė. Būdamas didelis saldumynų mėgėjas, kasdien grumiasi su savimi, kad, gink Dieve, nepriaugtų svorio, nes paniškai bijo, jog žurnaluose blizgiais viršeliais nepasirodytų straipsnis pavadinimu „Tik pažiūrėkite į jo pilvą“. Todėl dažniausiai vengiu desertų, bet vakarui įpusėjęs imu smaguriauti sausainiais.

Šiandien, regis, jau valandų valandas kepu dvi partijas šokoladinių pyragaičių. Viena su cukrumi ir sviestu – tiesus kelias patirti širdies infarktą, kitą iš keistos masės, pagamintos baltųjų *cannellini* pupelių, kokoso miltų, saldiklio ir kakavos pagrindu. („NE KAKAVOS MILTELIŲ!!“ – iš nešiojamojo kompiuterio ekrano man šaukė susijaudinusi „YouTube“ kanalo vedėja, kurios vaizdo įrašą žiūrėjau prieš išeidama iš darbo, ieškodama sveikų desertų idėjų. Matyt, yra skirtumas.) Vienaip ar kitaip, sveiko maisto parduotuvėje, kurią kasdien praeinu pakeliui į stotelę (bet nė karto nebuvau užsukusi), tos masės, kaip ir kitų ingredientų, pavyko gauti. Vienas Dievas žino, į ką panėšės skonis, tačiau viename gabalėlyje tėra keturiasdešimt penkios kalorijos. Išvaizda ir viena, ir kita partija beveik niekuo nesiskiria. Pyragaičiai atrodo labai panašūs – jei nepradėsi tyrinėti įdėmių. Vėliau kibsiu į savo supermaistinių ingredientų pripumpuotą šokoladinį desertą, sakydama, kad milžiniška trijų šimtų kalorijų bomba, kurią patieksiu Robertui, yra visiškai tokia pat sveika kaip manasis gabalėlis. Jeigu pavyks jį taip kiekvieną vakarą apgauti, kas dešimt dienų priaugs po svarą, gal daugiau, o aš nuo to tapsiu itin laiminga. Niekinga? Aš?

Robertas grįžta pusę aštuonių. Be dvidešimt aštuonios išsimaudęs jau sėdi prie pusryčių baro.

Velniškai saldus kerštas

– Kur Džordžija? – pildamasis į taureę raudonojo vyno klausia jis.

– Ruošiasi egzaminams pas Elizą.

Štai ir viskas. Mūsų pokalbis baigtas. Suku galvą, apie ką galėtume pasikalbėti. Jeigu Džordžijos nebūna namuose, dažniausiai valgome tylėdami. Pamenu, buvo laikai, kai springdavome žodžiais – tiek daug turėdavome vienas kitam pasakyti.

– Ar gerai praėjo diena?

Pilna vištienos burna jis suniurna:

– Taip.

– Saskija pasirodė laiku?

– Taip.

Nesugalvoju, ko dar paklausti, nebent: „Ar ją šiandien išdulkinai?“, todėl susitelkiu į savo lėkštę. Akivaizdu, kad man reikia pasistengti rasti bendrų temų.

Sudomino? Pirkite knygą

VELNIŠKAI SALDUS KERŠTAS

ir pasimėgaukite šia keršto istorija iki pabaigos.

kai norisi
smagiai praleisti laiką

NORIU, KAD VYRAS MANE VĒL ĮSIMYLĖTŲ.

Leiskite paaiškinti. Tai nėra įprasta šešto dešimtmečio laimingų žmonių klubo praktika. Neskaičiau ir vyresnio amžiaus moterų žurnalų straipsnių, tokių kaip: „Dvidešimt būdų išlaikyti vyrą“. Nieko mažiau panašaus į tiesą nė būti negali.

Jis vėl mane turi pamilti, nes kai liepsiu nešdintis iš mano gyvenimo, noriu, kad jam būtų ne vis viena. Ar kad bent jau to taip lengvai nepamirštų, taręs sau: „Na, ir gerai.“

Noriu, kad jam skaudėtų širdį.

Paula palaiko Robertą nuo tada, kai jie dar mokėsi dramos mokykloje. Ji atsisakė savo svajonės tapti aktore, kad jis galėtų įgyvendinti savąją. Dabar Robertas – populiarus

Anglijos aktorius. Paula ką tik sužinojo, kad jis užmezgęs romaną su savo kolege.

Ji ketina priminti Robertui, ką šis aukoja. O paskui sudaužyti jam širdį, kaip jis sudaužė jai. Tai bus didžiausias Paulos gyvenimo vaidmuo.

Kerštas saldus, ar ne?

„ŠMAIKŠČIAI KANDI IR SMAGI KERŠTO ISTORIJA. NELEIDŽIANTI ATSITRAUKTI.“

SUNDAY MIRROR

„NEPAKARTOJAMAI VINGRUS SIUŽETAS. TAMSIAI KOMIŠKA, UŽBURIANTI KNYGA.“

DAILY EXPRESS

„LENGVAI SKAITOMA NEIŠTIKIMYBĖS, MANIPULIACIJŲ IR KERŠTO ISTORIJA.

DIDŽIULĮ MALONUMĄ TEIKIANTI KNYGA.“

GOOD HOUSEKEEPING

